

*Остання
усмішка
року*

Осінній вітре

Осінній вітре, що могучим стоном
Над лісом стогнеш, мов над сином мати,
Що хмари люто гониш небосклоном,
Мов хочеш зиму, сон і смерть прогнати;
Що у щілинах диким виєш тоном
І рвеш соломі із сільської хати,
Зів'яле листя гоном-перегоном
По полю котиш, – вітре мій крилатий!
Я довго пильно слухав стону твого
І знаю, чом так стогнеш ти і плачеш:
Тобі жаль сонця, цвіту, дня літнього!
О вітре-брате! Як мене побачиш
Старим, зів'ялим, чи й по мні заплачеш,
Чи гнівно слід буття завієш мого?..

І. Франко

Осінь

Небеса прозорі,
Мов глибінь ріки.
Падають, як зорі,
З явора листки.

А над полем нитка
Дзвонить, як струна,
Зажурилась квітка –
Чує сніг вона.

Д. Павличко

Осінь наша, осінь —
Золота година,
Неба ясна просинь,
Пісня журавлина,
Бабиного літа
Довгі, білі коси...
І дорослі й діти
Люблять тебе, осінь.
Та не тільки славна
За свою ти вроду —
Урожай іздавна
Ти несеш народу:
Щедра і дорідна,
Пахнеш ти медами,
Славиш край наш рідний
Зерном і плодами!

М. Познанська

Яка чудова на землі обнова!
У синім небі музика пливе.
Відкрийте душу для пісень і слова.
І хай вона від цього оживе
І полетить високо, й заспіває —
Людина на землі живе лиш раз!
Хай лине музика і хай земля кружляє
В осіннім золоті прекрасний ніжний вальс.

Надія Красоткіна

Відкрийте душу

Осіннє сонце шле тепло і ласку.
Ми з вами у такій красі живем!
Прочиним двері тихо-тихо в казку,
По золотому листячку пройдем.
В осінній гай, де верби зажурились,
Над ставом, нахилившись, стали в ряд.
І клени золотом осіннім засвітились,
Чи, може, краще підемо у сад?
Там груші медом-соком налилися,
Почервоніли в яблучок боки.
Поглянь, яка краса, ну, подивися!
Усе вдяглося в золото й шовки.

Надія Красоткіна

Сю ніч зорі чомусь колючі,
як налякані їжачки.

Сю ніч сойка кричала в кручі,
сю ніч ворон сказав: "Апчхи!"

Сю ніч квітка питала квітку:
— Що ж це робиться, поясни?
Тільки вчора було ще влітку,
а сьогодні вже восени!

Ліна Костенко

Золота осінь

В парках і садочках,
На доріжки й трави,
Падають листочки
Буро-золотаві.

Де не глянь, навколо
Килим кольористий,
Віти напівголі
Й небо синє-чисте.

Метушні немає,
Тиша й прохолода –
Осінь золотая
Тихо-ніжно ходить.

К. Перелісна

Осінь

Сумує жовтень в нашому саду.
Поодцвітали мальви сніжно-білі,
Хмелі перебродили у меду,
І журавлі полинули у вирій.

Вже не сміються ластівки малі.
Не золотіє мак духмяним цвітом.
А яблуні - заплакані й сумні...
Вони не скоро знов побачать літо.

Все листопади вдаль перенесли...
Бузкова тиша. Сад тривожно-синій
Смородина ще в залишках золи.
А на гілках цвіте холодний іній.

Н. Донець

Золота осінь

Ще недавно в небі синім
Пролітали журавлі,
А сьогодні в безгомінні
Ходить осінь по землі.
І від краю і до краю,
Від двора і до двора
Золотого урожаю
Знов до нас прийшла пора.

О. Бродський

Осіння вишиванка

Вишивають гладдю журавлі
Дощового неба скатертину.
Вітерець безжально до землі
Нахилив пожовклу горобину.

Оселівся дощик на гіллі,
Облітає айстра пелюстками,
Вишивають небо журавлі
Чорними і білими нитками. *Б. Сахно*

Осінній парк

Вже побагряніло
Листячко на клені,
Але на вербиці
Ще воно зелене.

На каштані листя
З жовтою каймою.
Йду осіннім парком
Тихою ходою.

Таких фарб немає
Влітку, ні зимою.
Недаремно осінь
Зветься золотою.

О. Війтик-Ющук

Ясне сонце не гріє
Холодок повіва,
Затихає, жовтіє
На узліссі трава
Осіпаються клени,
Листя з дуба летить...
Лиш ялинка зелена
Серед лісу стоїть

Г. Бойко

**ОСІНЬ на узліссі
Фарби розбавляла,
Пензликом легенько
Листя фарбувала.
Вже руда ліщина,
Пожовтіли клени.
В пурпурі осіннім
Тільки дуб зелений.**

**Утішає ясен:
- Не сумуй за літом!
Геть усі діброви
В золото одіто.**

П. Осадчук

Небеса прозорі,
Мов глибінь ріки.
Падають, як зорі,
З явора листки.
А над полем нитка
Дзвонить, як струна,
Зажурилась квітка –
Чує сніг вона.
Д. Павличко

